

Co po wylęgarni? Zastosowanie telemetrii w ochronie zagrożonych gatunków ryb

Andrzej Kapusta

Zakład Ichtiologii, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

Prezentowano możliwości zastosowania biotelemetrii w badaniach zagrożonych gatunków ryb. W pracy przedstawiono wyniki badań nad zachowaniem się jesiota ostro-nosego wyhodowanego w wylęgarniach i wpuszczanego do wód otwartych, migrację oraz efektywność zarybień. Jesiotry w bezpośredniej bliskości miejsca zarybienia przebywały od 1 do 21 dni. Przemieszczanie się w dół rzeki odbywało się nocą. W ciągu dnia jesiota przebywały w głównym korycie rzeki, wybierając urozmaicone struktury dna (odpowiednio 60 i 70% przypadków lokalizacji w Drawie i Drwęcy). Ryby przemieszczały się w zróżnicowanym tempie, pokonując w ciągu doby do 64 km. Nie obserwowano grupowej wędrówki jesiotów.

Poznanie losu indywidualnych osobników zaopatrzonych w nadajniki biotelemetryczne pozwala na rozpoczęcie nowatorskich eksperymentów hodowlanych. W przypadku zarybień restytucyjnych duża przeżywalność stadiów juwenalnych, szybkie tempo wzrostu ryb uzyskane w ośrodku hodowlanym mogą mieć mniejsze znaczenie niż zdolność ryb do adaptacji w warunkach naturalnych, w tym do odżywiania się pokarmem naturalnym. Biotelemetria może być użytecznym narzędziem w skutecznej ochronie rzadkich i zagrożonych gatunków ryb.